

Iz knjige "ČUDESA BOŽJEG MILOSRĐA Svjedočanstva iz života"

BLANKA VLAŠIĆ O SVOM OBRAĆENJU

“KAD MI JE BRAT PRIČAO O BOGU, PLAKALA SAM TRI DANA”

29. kolovoza 2013.

Možda ste čuli da se Blanka Vlašić obratila, da sad redovito ide u crkvu i da ne može zamisliti više život bez Isusa.

Na održanoj Katehetskoj ljetnoj školi u Splitu, proslavljena hrvatska atletičarka Blanka Vlašić vrlo je emotivno i iskreno posvjedočila o svom obraćenju i putu do vjere. Vjeroučiteljica Marija Gašpar, koja je nazočila tom svjedočenju, na svom je blogu *magnifikat.blog.hr* objavila dojmljiv tekst o tome. Prenosimo ga u cijelosti, ostavljajući ga u izvornom obliku kako bi se što neposrednije mogla doživjeti Blankina ispovijest.

Valjda ste čuli da se Blanka Vlašić obratila, da sad redovito ide u crkvu i

da ne može zamisliti više život bez Isusa. “Ona Blanka?” E, ona Blanka

koju poznajemo s TV ekrana i koja je svoj život, svoje postojanje

poistovjetila s uspjehom na natjecanjima. A onda se dogodila ozljeda, a s

njom se otvorilo i neko sasvim novo poglavlje u Blankinu životu.

Pričala je Blanka vjeroučiteljima na Katehetskoj ljetnoj školi kako je

krenula putem obraćenja...

Kao što je to bivalo s većinom njenih vršnjaka Krizma je ujedno bila i

prekid s Crkvom. Svoje svjedočanstvo Blanka je započela kroz suze

nastavljajući: "Sramin se što sam bila takva... sramin se što san Bogu

stalno okretala leđa... a nekako san znala da je on cilo vrime tu".

Sve je nekako počelo s ozljedom, priča Blanka – te kako je zbog neprestajanja bolova upadala sve dublje u depresivno stanje. Shvaćala je nekako da je to stoga što se toliko poistovjetila s uspjehom. Ona je bila ukoliko je uspijevala. Ako ne bi uspijevala, onda bi se najradije "tri dana zaključala u sobu da je niko ne vidi i ne čuje". "Skakanje je bio moj identitet... Bez uspjeha se ne bi osjećala vrijednom". To stanje depresije se toliko povećalo da je osjećala strašan pritisak u prsima zbog kojeg je jedva mogla disati. Već je u glavi složila sliku o najgorim mogućim

oblicima bolesti. Ni s kim nije imala želju pričati niti govoriti o ozljedi, o

bolima, o onome što prolazi.

Nazvao ju je prijatelj i rekao – “Ja san na Poljudu zapalio sviću Svetom

Anti za te”. Kasnije je razmišljala kako bi i sama mogla to isto učiniti... pa

eto, možda se nešto i popravi. I otišla je, bez neke osobnije molitve,

”paliti sviću ... svaki dan dva miseca zaredon”. No, ništa se još nije

događalo, ali i to kao da je bilo priprema na obraćenje.

Taj teren obraćenja pripremalo je i bratovo prethodno obraćenje koje se također događalo uslijed njegove ozljede. Onako usput, požalila mu se na treningu kako je boli. A on joj je onda prišao i počeo pričati o Bogu.

“Moj brat da meni priča o Bogu?! Pa nije on za to kompetentan”, mislila je, najprije se čudeći što mu je. No, kaže ona – ”da ste vi čuli moga brata tada – sve bi vam bilo jasno!” I tako je odjednom počela plakati i plakati...

a plakala je, kako kaže – tri dana. “Moj brat je bio potpuno druga osoba”,

priča Blanka, a onda se i ona sama počela sve više okretati prema Isusu.

Ono što ju je odjednom silno radovalo bilo je da ne mora nositi tu

“opasnu masku” kojom plaši druge oko sebe. Kaže kako joj se čini da su

njene protivnice na terenu bile toliko prestrašene njenom pojavom da bi

ustuknule pred njom i da su možda (nagađa ona kroz šalu) već zbog toga

skakale lošije. Postala je sretna da smije biti ponizna. Kao da joj je netko

nametnuo tu potrebu da bude uvijek jaka i puna samopouzdanja. Shvatila

je koliko je oslobađajuće to što smije biti slaba.

Govorila je Blanka i o tome kako se jednom prigodom u Parizu prije

izlaska na teren molila, držeći se za ruke skupa s još dvije natjecateljice.

Ostalih devet je bilo sa strane. Na tom natjecanju su taj put baš njih tri

bile – prva, druga i treća. “No, ne mora to ništa značit” – dodala je

Blanka, valjda već svjesna da Božja volja ne mora uvijek biti – medalja.

Da, dodala je kako su se sljedeći put i ostale pridružile molitvi, te kako

uviđa koliko taj natjecateljski teren po svijetu može biti područje

apostolata.

Kao plod Blankina obraćenja i obraćenja njenog brata dogodilo se još

nešto veliko za njihovu obitelj, a to je da su joj se roditelji nedavno, u

mjesecu srpnju, nakon tridesetak godina civilnog braka konačno vjenčali

u crkvi.

Kroz vrijeme svjedočenja o vjeri Blanka je na trenutke jedva susprezala suze, a time i pokazala javno da je došlo vrijeme da odbaci svoju masku koja joj nije dopuštala da bude ono što je u dubini duše, bez obzira na pobjede i poraze – da bude ljubljeno Božje dijete. (*Preneseno s bloga magnifikat.blog.hr*)

